

РЕШЕНИЕ

№ 15209

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **12497** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. Д. М., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН], гражданин на С., със статут на постоянно пребиваващ чужденец в Република България и съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. И. М. М., срещу Заповед № 5364з-4892 от 22.10.2025 г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 2, вр. чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ е отнето правото му на постоянно пребиваване в Република България.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на заповедта поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Навежда твърдения за нищожност на акта поради липса на компетентност, доколкото дирекция „Миграция“ не е натоварена с дейности, свързани с националната сигурност на страната, респ. принудителната административна мярка (ПАМ) е следвало да бъде наложена от председателя на ДАНС. Твърди, че заповедта е издадена без изясняване на всички данни и факти от значение за случая на чуждия гражданин и мотивите ѝ не могат да се основават единствено на уведомително писмо от ДАНС (рег.№ М-6441/10.06.2025 г.). Жалбоподателят счита, че фактическите и правни основания за налагане на ПАМ са в противоречие помежду си, което затруднявало правото му на защита да разбере действителното правно основание на акта. Посоченото в заповедта писмо с рег. № М-6441/10.06.2025 г. на ДАНС, според жалбата, не е достатъчно като фактическо основание за издаването ѝ, тъй като не дава яснота какви укорими от гледна точка на общественния морал и правопорядък действия са извършени против националната сигурност. Твърди се липса на мотиви за налагане на ПАМ на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от

ЗЧРБ, както и за включването на сирийския гражданин в информационен масив на нежеланите за страната чужденци по чл. 21а, ал. 1 от ЗЧРБ. Жалбоподателят твърди, че административният орган не е установил и доказал с какви негови действия или бездействия е допуснато нарушение на българския закон, като, в нарушение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, не са съобразени и личните обстоятелства по случая му - пребивава законно и непрекъснато на територията на Република България от 35 години, заедно със семейството си, занимава се с търговска дейност, открил е 5 работни места, няма нарушения и санкции, както и срещу него не са образувани или водени наказателни производства. Посочва, че през тези 35 години органите на ДАНС са предоставяли положителни становища за издаване на решения за пребиваване на жалбоподателя, въз основа на които е получавал такива и от органите на дирекция „Миграция“ – МВР. Визира нарушение на чл.8 от ЕКПЧ поради предоставен хуманитарен статут в България на членовете на семейството му и несъобразяване с актуалната обстановка със сигурността в С.. Твърди, че на територията на С. семейството му не разполага със собственост, следователно, няма къде да се върне или да намери препитание, а наложената ПАМ го разделяла със семейството му и излагала живота и здравето му на опасност поради липса на сигурност и провеждането на военни действия в С.. Визира накърняване на принципа за съразмерност. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени отказа и да присъди сторените разноски за държавна такса. Подробни съображения излага в писмени бележки от 03.04.2026 г., според които изложените от ДАНС в класифицираните материали по делото обстоятелства са хипотетични и голословни. Твърди, че не са изпълнени предпоставките по чл.3 и чл.4 от Инструкция № Из-40 от 29.08.2011 г. за условията и реда за поддържане и актуализиране на информационния масив на нежеланите в страната чужденци (Инструкция № Из-40 от 29.08.2011 г.). Цитира се съдебна практика на ЕСПЧ и СЕС. Ответникът заместник директор на дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата, чрез юрк. Ч.. Излага съображения за законосъобразност на отказа при наличие на императивно основание за това по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Претендира разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената Заповед № 5364з-4892 от 22.10.2025 г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България на И. Д. М. С./ I. Jalilati M. Seham, дата на раждане 27.12.1958 г., ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН].

В заповедта е направено позоваване на постъпило в дирекция „Миграция“ - МВР писмо с рег. № М-6441 от 10.06.2025 г. по описа на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и с рег. № 536400-52789 от 10.06.2025 г. по описа на дирекция „Миграция“ - МВР, с което на сирийския гражданин е наложено ограничение по чл. 21а, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, да бъде включен в информационния масив на нежеланите в страната чужденци за срок от 10 (десет) години.

В допълнение, административният орган е извършил проверка в АИС, ползвани от МВР, при която е установено, че сирийският гражданин се ползва от предоставено право на постоянно пребиваване в Република България и има издаден български личен документ „разрешение за пребиваване“ валиден до 29.12.2025 г.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Заповедта е съобщена на 14.11.2025 г. Жалбата по съдебен ред от 26.11.2025 г. е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване съгласно чл.26, ал.12 от АПК индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен административен орган, посочен изрично в законовата разпоредба на чл.23, ал.7 от ЗЧРБ – директор на дирекция „Миграция“ – МВР. По силата на пар.1, т.1 от ДР на АПК "административен орган" е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон. Легалното определение определя компетентността на органа като съвкупност от предоставени му със закон административни правомощия, нормативно призната способност да издаде определен административен акт за определени случаи, на определена територия и за даден период. Посочването на директора на дирекция „Миграция“ – МВР в законовата разпоредба на чл.23, ал.7 от ЗЧРБ е достатъчно за административната му правоспособност – да издаде отказ за разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България. Възлагането на идентични правомощия на председателя на ДАНС (чл.41, ал.1, т.2, вр. чл.9, ал.1, т.2 и ал.2 от ЗДАНС) не лишава от компетентност по чл.23, ал.7 от ЗЧРБ директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, независимо, че избраното от последния основание за отказ в случая е свързано със сигурността – чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. По изложените съображения съдът намира доводите на жалбоподателя за нищожност на заповедта поради липса на компетентност съобразно чл.146, т.1 от АПК за неоснователни.

Административният орган е намерил основание по чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ за отнемане на правото на постоянно пребиваване на сирийския гражданин в Република България - отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 20 - 22 и 26, както и в случаите по чл. 26, ал. 3. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за противоречие и неяснота в посочените правни основания на акта. Разпоредбата на чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ препраща към други норми на същия закон, поради което посочването на конкретно основание по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, а именно това по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, удовлетворява изискванията за мотивиране. С други думи, засегнатото лице е наясно с правното основание за отказ по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, а именно с действията си чуждият гражданин е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за него има данни, че действа против националната сигурност.

Въз основа на Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС мотивите на акта следва да се считат за допълнени с посоченото в него писмо с рег. № М-6441 от 10.06.2025 г. по описа на ДАНС и с рег. № 536400-52789 от 10.06.2025 г. по описа на дирекция „Миграция“ – МВР, с оглед направеното в заповедта позоваване на него.

С писмото председателят на ДАНС уведомява главния секретар на МВР, че на основание чл.21а от ЗЧРБ и чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ сирийският гражданин И. Д. М., [дата на раждане] , следва да бъде включен в информационния масив на нежеланите в страната чужденци за срок от 10 години. Поискано е своевременно актуализиране на информационния масив съгласно Инструкция № Из-40 от 29.08.2011г.

Съгласно чл.21а, ал.1 от ЗЧРБ министърът на вътрешните работи, министърът на външните работи, председателят на Държавна агенция "Национална сигурност" или упълномощени от тях длъжностни лица могат периодично да включват чужденци в информационния масив на нежеланите в страната чужденци при наличието на основанията по чл. 10, ал. 1. По силата на чл. 3 от Инструкцията включването на чужденец в Информационния масив се осъществява след утвърдителна резолюция на Министъра на вътрешните работи, председателя на Държавна агенция "национална сигурност" или от упълномощени от тях длъжностни лица. В чл. 4 от

Инструкцията е посочено, че включването на чужденец в информационния масив може да се извърши при наличие на основания по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, а фактическите основания се излагат в документ, върху който се поставя резолюция по реда на чл. 3 от Инструкцията.

Съдът приема, че в случая е изпълнена процедурата по чл.3 и чл.4 от Инструкция № Из-40 от 29.08.2011г. Самото писмо с рег. № М-6441 от 10.06.2025 г. по описа на ДАНС, подписано от председателя на ДАНС, обективира резолюция на компетентен орган по чл.3 от Инструкция № Из-40 от 29.08.2011г. за включването на сирийския гражданин в Информационния масив. Както сочи в о.с.з. на 18.02.2026 г. процесуалният представител на ответника, фактическото включване на чужденец в информационния масив не касае издаване на някакъв отделен административен акт, а има изцяло технически характер. Логично в тази връзка включването в масива не подлежи на самостоятелен съдебен контрол (Решение № 10746 от 25.10.2021 г. по адм. д. № 6032/2021 г. на ВАС, IV-то отделение, Решение № 11211 от 16.11.2023 г. по адм. д. № 6224/2023 г. на ВАС, IV-то отделение, Решение № 10297 от 23.10.2025 г. по адм. д. № 6268/2025 г. на ВАС, IV-то отделение).

Правното основание по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, релевантно както в хипотезата на чл.21а, ал.1 от ЗЧРБ, така и в тази по чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ, е послужило за издаване на резолюция по чл.3 от Инструкцията и за издаване на оспорената заповед, поради което именно то подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а косвено и включването на жалбоподателя в масива на нежелани чужденци. В случая, не е необходимо излагането на фактически основания в отделен документ, върху който да се постави резолюция по реда на чл. 3 от Инструкцията, тъй като се касае за данни, събирани от органа, компетентен в сферата на националната сигурност. Приложима е разпоредбата на чл.26, ал.13 от ЗЧРБ, според която мотивите на отказите за издаване на разрешения за пребиваване или продължаване на срока на пребиваване по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай, че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

Противно на твърденията в жалбата, не се установява противоречие между посочените в оспорената заповед правни основания от една страна и от друга – между посочените правни и фактически основания. По изложените съображения съдът приема, че съдържанието на оспорената заповед съответства на изискванията на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, поради което не е допуснато твърдяното в жалбата отменително основание по чл.146, т.2 от АПК.

В оспорената заповед е посочено и в административната преписка се съдържа Съобщение рег. № 536400-60447 от 03.07.2025 г., получено от жалбоподателя на 14.07.2025 г., с което той е уведомен по реда на чл.26 от АПК, че започва процедура по налагане на ПАМ „Отнемане на пребиваване на чужденца в Република България“ на основание чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ. Сирийският гражданин е депозирал Възражение от 18.07.2025 г., в което посочва, че при посещение в администрацията на Дирекция „Миграция“-МВР е уведомен, че е включен в списък по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, но не е наясно на какво основание и въз основа на какви доказателства.

Видно от текста на Съобщение рег. № 536400-60447 от 03.07.2025 г. и от възражението на чуждия гражданин в хода на административното производство той не е бил уведомен за конкретното основание за отказ по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, доколкото в съобщението е посочена единствено препращащата норма на чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ. Смесът на уведомяването по чл.26, ал. 1 от АПК е да се осигури правото по чл.34, ал.1 и ал.3 от АПК на участие на лицето в административното производство. Последното от своя страна гарантира установяването на

всички факти и обстоятелства от значение за случая по смисъла на чл.35 от АПК, вкл. с оглед на систематичното място на разпоредбите. В конкретния случай, правото на защита на адресата на мярката е гарантирано чрез обжалването ѝ по съдебен ред. В хода на съдебното производство на жалбоподателя е предоставена възможност да се запознае с мотивите на ДАНС, свързани с националната сигурност, чрез предоставяне на материалите в класифицирания том по делото. В тази връзка, жалбоподателят не ангажира други доказателства, извън вече наведените в хода на административното производство лични обстоятелства, а именно относно продължителността на престоя му в България, както и засягането на личния му и семеен живот по смисъла на чл.8 от ЕКПЧ. Изложеното е указание, че в хода на административното производство не е накърнено правото му на защита да навежда факти и да ангажира доказателства за установяването им, респ. не е налице нарушение на чл.35 от АПК. Евентуални процесуални нарушения са релевантни единствено ако са съществени, т.е. такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл, каквито данни в процесния случай не се установяват. Правото на защита на сирийския гражданин, вкл. чрез запознаване с фактическите основания за отказ, е надлежно гарантирано в хода на съдебното производство. Дължим е извод за липса на допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 от АПК. Изложеното определя спора като материалноправен – по приложението на основанието по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

С писмо рег. № RB202001-001-03-T-6-5195 от 26.11.2025 г. на ДАНС, обособено в класифициран том към делото, на съда са предоставени мотивите на Доклад рег. № T-6-2392 от 06.06.2025 г. на ДАНС, въз основа на който сирийският гражданин И. Д. М. е включен в информационния масив на нежеланите чужденци в Република България. Допълнително, в писмо рег. № RB202001-001-03-T-6-685 от 11.02.2026 г. на ДАНС, е посочено, че писмените доказателства, послужили за издаване на писмо с рег. № M-6441 от 10.06.2025 г. по описа на ДАНС, са отразени в Доклад рег. № T-6-2392 от 06.06.2025 г. Натоварена с функции в съответната сфера на държавно управление, вкл. по чл.41, ал.1, т.2 ЗДАНС, събраната от ДАНС информация има характер на официална по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК.

Съгласно легалното определение по пар.1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност (ЗУФСЗНС) „национална сигурност“ е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Визираната дефиниция налага преценка на баланса между личните интереси на индивида и правото му на личен и семеен живот, от една страна и правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от законоустановеното понятие за „национална сигурност“. Спазването на този баланс предполага съразмерност на мярката по смисъла на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК – намеса, която е най-щадяща за лицето, но едновременно - най-благоприятна за държавата и обществото. Израз на този принцип в специалния закон е разпоредбата на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, според която при налагане на ПАМ компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на

разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Жалбоподателят се позовава на основното си право по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ – всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот. Намесата на държавата в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици и престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (пар.2). Член 8 налага на държавите – членки задължение „да зачитат“ широк кръг от недефинирани *лични интереси*. Защитеният от чл.8, пар.1 от ЕКПЧ интерес „семеен живот“ изисква преценка дали партньорите живеят заедно, продължителността на връзката им, дали са показали привързаност един към друг, имайки деца или по какъвто и да е друг начин (стр.629 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Въз връзка с възражението за нарушение на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, следва да се отбележи, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава (стр.689 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.).

Жалбоподателят изрично се позовава на серия дела в ЕСПЧ срещу България относно депортиране по причини, свързани с *националната сигурност*, които изискват законността на мерките за депортиране да бъдат предмет на някаква форма на състезателно производство, включващо ефективна проверка на причините за тези мерки и преглед на съответните доказателства. Това производство трябва да позволява определяне на баланс (стр.692 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Процесното съдебно производство осигурява такава защита и преценка на баланс и пропорционалност. Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ трябва да има своя нормативна база, която е предмет на реален, а не формален контрол за законосъобразност. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и *пропорционална на преследваната легитимна цел*. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се насрещни интереси – интересите на индивида и защитата на националната сигурност като конституционно установен ред на страната, демократично функциониране на институциите и защита на основните права и свободи на гражданите. Съдът приема, че мерките, предприети от съображения, свързани с общественения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на *пропорционалността* и да се *основават изключително на личното поведение* на въпросното лице, което поведение да представлява *истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха*, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не следва да се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.

По делото Ънег срещу Н. на ЕСПЧ са идентифицирани релевантни критерии, *когато кандидатът е участвал в престъпна дейност*: характерът и сериозността на престъплението, продължителността на престоя на кандидата в държавата, изминало време след извършеното престъпление и поведението на жалбоподателя през този период, гражданството на различните засегнати лица, семейно положение, продължителност на брака, дали съпругът/гата са знаели за престъплението, дали от брака има деца, сериозността на трудностите, с които съпругът ще се сблъска в чуждата

държава, силата на социалните, културните и семейни връзки в приемащата държава и с държавата по местоназначение (стр.690-691 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.).

Голямата камера на ЕСПЧ е обобщила критерии, които се прилагат при определянето дали намеса в семейния живот, под формата на експулсиране или съответно неиздаване на разрешение за пребиваване, е необходима в едно демократично общество, както следва:

- ï Естеството и сериозността на нарушението, извършено от жалбоподателя;
- ï Времето, изминало от извършване на престъплението и поведението на жалбоподателя по време на този период;
- ï Продължителността на престоя на кандидата в страната, от която той или тя трябва да бъде експулсиран или на територията, на която иска да се установи.
- ï Националностите на различните заинтересовани лица;
- ï Семейно положение на кандидата, като продължителност на брака и други фактори, изразяващи ефективността на семейния живот;
- ï Дали съпругът е знаел за престъплението по времето, по време на съществуването на семейната връзка.
- ï Дали има деца от брака, и ако е така, тяхната възраст;
- ï Тежестта на трудностите, с които е вероятно ще се сблъска семейството в страната, където лицето ще бъде изведено.

ЕСПЧ посочва в § 58 на решението по делото *Бнер v. the N.* два отделни критерия, имащи специално отношение към преценката:

- ï Най-добър интерес и благосъстоянието на децата, по-специално сериозността на трудностите, които всички деца на заявителя има вероятност да срещнат в страната, в която лицето ще бъде изведено;
- ï Стабилността на социалните, културни и семейни връзки с *приемащата страна и със страната по местоназначение*.

На първо място, съдът отбелязва, че противно на доводите на жалбоподателя, предоставените от ДАНС класифицирани материали по делото съдържат конкретни, а не хипотетични и общи данни, свързани изцяло с личното му поведение. Това е така, тъй като в тях са назовани имена на конкретни трети лица, цитирани са телефонните им номера и точното им местоживееене и адрес, описани са конкретни връзки между тях и И. Д. М. С., както и начина на действие на изградените мрежи. Следва да се отбележи, че конкретиката на събраната от ДАНС информация съответства и на публично достъпна такава, напр. на Интернет сайтове [BREAKING.BG https://breaking.bg](https://breaking.bg) › [zakon-i-red](https://breaking.bg/zakon-i-red) › (публикация от 18.01.2019 г.), БГ Наука [https://nauka.bg › sistemata-hauala-trainoto...](https://nauka.bg/sistemata-hauala-trainoto...) и България Днес, [https://www.bgdn.es.bg › bulgaria › article](https://www.bgdn.es.bg/bulgaria/article) (публикация от 29 юни 2025 г.).

Тук е мястото да се отбележи, че изнесената в доклада на ДАНС информация осъществява фактически състави на престъпления по чл.281 или по Глава Ia, раздел II от Наказателния кодекс. По делото не е спорно, че жалбоподателят не само не е осъждан, но и срещу него няма повдигнато обвинение в престъпление, нито каквито и да било данни за нарушения на обществения ред. Според съда, тези факти са релевантни във връзка с горепосочения критерий „естеството и сериозността на нарушението, извършено от жалбоподателя“. Не без значение в тази връзка е фактът, че жалбоподателят пребивава легално в България, заедно със семейството си, **от 1992 г.**, т.е. в един изключително продължителен период от време, заемащ значителна част от съзнателния му живот, в който период компетентните органи на страната ни не са

установили и доказали извършени от него нарушения или престъпления. Напротив, за този период същият е притежавал различни по вид разрешения за пребиваване в България. От друга страна, в Доклад рег. № Т-6-2392 от 06.06.2025 г. на ДАНС не са посочени и конкретизирани периодите, през които сирийският гражданин е извършвал твърдяната незаконната дейност на територията на България. Съдът намира това обстоятелство за релевантно, доколкото не следва една по-лека мярка като ПАМ по ЗЧРБ, каквато е отнемането на правото на пребиваване в страната ни, да замества най-тежкото нарушение на обществения ред, респ. да накърнява презумпцията за невинност при липса на влязла в сила осъдителна присъда за престъпление.

В изпратеното от отдел „Миграция“ – СДВР административно досие на сирийския гражданин се съдържа заявление за регистрация от негово име, в което е посочено, че е влязъл в страната ни на **27.04.1992** г. със заявена цел – бизнес. Представен е национален паспорт, удостоверяващ, че е роден в [населено място] (X.). Издадено му е удостоверение за временно пребиваване в България за периода от 19.05.1992 г. до 11.05.1993 г. Установява се от удостоверение на Софийски градски съд, че с Решение № 1 от 18.02.1992 г. по т. д. № 4181/1992 г. е вписано търговско дружество „РАНА-МХ“ ООД със съдружник и управител И. Д.. Временното пребиваване в България своевременно е продължавано за последващи едногодишни периоди след 1992 г. Установява се от писмо от 11.02.2026 г. на Дирекция „Миграция“-МВР, че на сирийския гражданин е предоставено право на постоянно пребиваване на територията на Република България въз основа на заявление от **19.05.1998** г. Според приложена към същото писмо справка от АИС „Единен регистър на чужденци“, считано от получаване на временно пребиваване в страната ни през 1992 г. И. Д. М., [дата на раждане] , е пребивавал непрекъснато в България на легално основание, както самият той твърди – вече близо 34 години. Не е спорно по делото, че същият е в България със семейството си – съпруга и четири деца, пълнолетни към момента на издаване на оспорената заповед, в която се признава, че съпругата му и три от децата му са с предоставен хуманитарен статут, а едната му дъщеря е с предоставено право на постоянно пребиваване.

Личните обстоятелства относно сирийския гражданин сочат на следните релевантни обстоятелства по делото Ъner v. the N., посочени по-горе: продължителността на престоя на кандидата в страната (близо 34 години), семейно положение на кандидата и продължителност на брака (за целия период на престой в България сирийският гражданин е бил женен), от брака са родени 4 деца, като съпругата и децата пребивават на легално основание в България. Действително, към момента на постановяване на процесното решение децата на чуждия гражданин са пълнолетни, т.е. те не принадлежат към уязвима група, но семейството му включва неговата съпруга, а чрез децата – безспорно социални и семейни връзки с България. Според съда, не може да не се съобрази изключително дългият период на пребиваване на чуждия гражданин и семейството му в приемащата страна, при пълна липса на данни за нарушения на обществения ред от тяхна страна. В полза на личния интерес на жалбоподателя са и следните два критерия по делото Ъner v. the N., които са от съществено значение: *тежестта на трудностите, с които е вероятно да се сблъска семейството в страната, където лицето ще бъде изведено и стабилността на социалните, културни и семейни връзки с приемащата страна и със страната по местоназначение.*

Във връзка с последното обстоятелство в обжалваната заповед неправилно е посочено,

че не съществуват данни, от които да се направи извод, че сирийският гражданин е загубил връзките си с държавата по произход. Според съда, достатъчни за противен извод са обективните факти на продължителния период на пребиваване на семейството в България, наличието на гражданска война в С. в периода 2011 г.-2024 г. при управлението на Б. А., а след 08 декември 2024 г. – на вътрешни и международни въоръжени сблъсъци и конфликти на територията на цяла С.. В Насоки от 1 декември 2025 г. с автор EUAA – Агенция на Европейския съюз в областта на убежището (преди: Европейска служба за подкрепа в областта на убежището, EASO) по отношение на субсидиарната закрила по член 15(в) от Квалификационната директива (безразборно насилие в ситуации на въоръжен конфликт), в документа е предоставена оценка по губернатории, както следва: В губернаторствата А., Д., Д. ез-Зор, Х., Х., Х., Идлиб, Л., К., Р., Селски Д., С. и Т. *се извършва безразборно насилие, но не на високо ниво.* Съответно е необходимо по-високо ниво на отделни елементи, за да се покажат съществени основания да се смята, че гражданин, върнат в тези райони, би бил изправен пред реален риск от сериозна вреда. Предвид възрастта на жалбоподателя, при липса на дом и подкрепяща среда в С., а напротив – при обективния факт, че членовете на семейството му са в България, следва да се приеме, че евентуално връщане в страната на произход ще е свързано с изключителни трудности за него и семейството му.

Съобразно цитираните критерии съдът следва да прецени социалните, културни и семейни връзки с *приемащата страна и със страната по местоназначение.* Логични в тази връзка, предвид продължителността на престоя на семейството в България, са твърденията на сирийския гражданин, че не е запазил връзки със страната си на произход. Данните за неговите контакти в доклада на ДАНС са с лица в съседни на България държави, но не и такива със С.. От друга страна, в продължение на близо 34 години чуждият гражданин живее и работи в България, т.е. социалните му, културни и семейни връзки са изцяло *със страната по местоназначение – България.*

Идентични критерии съдът следва да прецени и по силата на националната разпоредба на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, която определя следните относими към случая на И. Д. М. С. обстоятелства - продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, наличието на издадени му разрешения за пребиваване, считано от 1992 г., семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Тези критерии отново са в полза на сирийския гражданин – продължителността на легалното му пребиваване в страната ни, семейното му положение, както и наличието на социални и семейни връзки с България.

Безспорно, изнесените в Доклад рег. № Т-6-2392 от 06.06.2025 г. на ДАНС факти, с характер на официална информация, сочат на тежка престъпна дейност. Липсата на данни в доклада относно периода, в който тя е осъществявана (за да се прецени критерия - време, изминало от извършване на престъплението), както и обективният факт, че лицето не е осъждано в страната ни, разколебават тежестта на изнесената информация. В неин противовес са посочените по-горе лични обстоятелства относно И. Д. М. С., които са със значителна тежест – продължителното му *легално* пребиваване в България, споделено със семейството му, членовете на които притежават хуманитарен статут или право на продължително пребиваване в България, липсата на нарушения на обществения ред и повдигнати обвинения в престъпление, вероятността при евентуално извеждане на сирийския гражданин към С. същият да се сблъска с изключителни трудности, липсата на всякакви данни за запазване на социалните му, културни и

семејни врџки със сраната на производ, а напротив – наличието на такива единствено със сраната по местоназначение – България.

По изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорената заповед административният орган е направил неправилна преценка за баланса между личните интереси на чуждия гражданин от едно страна и от друга – обществения интерес по охрана на националната сигурност. При прилагане на критериите по делото *Bner v. the N.* съдът приема, че с наложената мярка се засягат в непропорционална степен значими защитими интереси на засегнатото лице, вкл. свързани с негови основни права по чл.8 от ЕКПЧ.

В допълнение, съдът намира неправилно приложение на чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.4 от АПК. Преценката, която националният, независим, съдебен орган следва да извърши на основанието, свързано с националната сигурност, е разяснена от ЕСПЧ в Решение по Жалба № 80982/12, Голяма камара на ЕСПЧ, по дело *M. и M. срещу Румъния*. В пар.121 от това решение е цитиран пар.35 от дело *Ljatif v. the forever Y. R. of M.*, no. 19017/16, § 32, 17 май 2018 г. - при разглеждане на съвместимостта с член 1 § 1 (а) и (b) от Протокол № 7 на решение за експулсиране по съображения за национална сигурност, ЕСПЧ е посочил: „Доколкото оспорената заповед е основана на съображения за национална сигурност, Съдът е постановил, че изискването за предвидимост не стига дотам, че да задължава държавите да приемат законови разпоредби, изброяващи подробно всички действия, които могат да доведат до решение за експулсиране на дадено лице по съображения за национална сигурност. Въпреки това, дори когато е застрашена националната сигурност, *понятията за законност и върховенство на закона в едно демократично общество изискват мерките за депортиране, засягащи основните права на човека, да бъдат предмет на някаква форма на състезателно производство пред независим орган или съд, компетентен да разгледа ефективно причините за тях и да прегледа съответните доказателства, ако е необходимо, с подходящи процедурни ограничения относно използването на класифицирана информация*. Лицето трябва да може да оспори твърдението на изпълнителната власт, че е застрашена националната сигурност. Докато оценката на изпълнителната власт за това какво представлява заплахата за националната сигурност естествено ще да има значителна тежест, независимият орган или съд трябва да може да *реагира в случаи, когато позоваването на тази концепция няма разумно основание във фактите или разкрива тълкуване на „национална сигурност“, което е незаконно или противоречи на здравия разум и произволно* (вж. *S.G. and Others [срещу България]*, цитирано по-горе, § 40).“

Върховенството на закона, което изрично е посочено в Преамбюла на Конвенцията, е присъщо на всички членове на Конвенцията (вж. *V. срещу У. [GC]*, № 20261/12, § 117, 23 юни 2016 г.). Произволът води до отричане на върховенството на закона (вж. *Al-Dulimi and M. M. Inc. срещу Швейцария [GC]*, № 5809/08, § 145, 21 юни 2016 г.) и не може да бъде по-толеран по отношение на процесуалните права, отколкото по отношение на материалните права. От гореизложеното следва, че в делата, отнасящи се до член 1 § 1 от Протокол № 7 на ЕКПЧ, Съдът винаги се е стремил да гарантира, че решението за експулсиране не е произволно (вж. параграфи 116 и 121 по-горе) и че чужденецът е могъл да упражнява ефективно правата, изброени в първия параграф (вж. параграфи 119 и 121 по-горе).

В пар.156 от цитираното решение по Жалба № 80982/12, Голяма камара на ЕСПЧ, по

дело М. и М. срещу Румъния, Съдът е приел, че друг важен фактор е правомощието на този (независим) орган да провери автентичността на документите в преписката, заедно с достоверността и истинността на класифицираната информация, представена в подкрепа на заявлението или решението за експулсиране, в зависимост от случая (вж. C.G. and Others v. B., цитирано по-горе, §§ 73-74; Kaushal and Others, цитирано по-горе, § 49; и, mutatis mutandis, Regner, § 152). В тази връзка не се предполага, че съображенията, свързани с държавната сигурност, на които се позовава компетентният орган за национална сигурност, съществуват и са валидни: *независимият орган следва да може да провери фактите в светлината на представените доказателства* (вж. Kaushal and Others, цитирано по-горе, §§ 31-32 и 49).

Според пар. 195 от решение по Жалба № 80982/12 националните съдилища са били длъжни да проверят на тази основа *дали жалбоподателите действително представляват опасност за националната сигурност*. В следващия пар. 196 Съдът е отбелязал, че съгласно неговата съдебна практика (вж. C.G. and Others v. B., цитирано по-горе, § 74, и Kaushal and Others, цитирано по-горе, § 49), националният съд, който е компетентен да се произнесе по експулсиране, следва да провери дали разглежданото заявление за експулсиране е обосновано от представените доказателства.

В светлината на обобщените от ЕСПЧ принципни постановки настоящият съдебен състав приема, че е длъжен да провери дали жалбоподателят действително представлява опасност за националната сигурност, като провери дали разглежданото заявление за експулсиране (в случая включването на жалбоподателя в информационния масив на нежеланите в страната чужденци при наличието на основание по чл. 10, ал. 1, т.1 от ЗЧРБ) е обосновано от представените доказателства. В тази връзка съдът съобразява, че в подкрепа на писмо с рег. № М-6441/10.06.2025 г. на ДАНС е Доклад рег. № Т-6-2392 от 06.06.2025 г. на ДАНС, с оглед посоченото в писмо рег. № RB202001-001-03-Т-6-685 от 11.02.2026 г. на ДАНС, писмените доказателства, послужили за издаване на писмо с рег. № М-6441 от 10.06.2025 г. по описа на ДАНС, са отразени в този доклад. Предвид цитираните вече забележки на съда относно съдържанието на доклада, съобразени с продължителността на пребиваване на сирийския гражданин в България, а именно – непосочването в него на период, в който е осъществена незаконната дейност, както и фактът, че лицето не е осъждано в България (без изискването да е императивно, същото се съобразява единствено предвид продължителното пребиваване на чужденеца в България) не съставляват убедително доказателство по смисъла на чл.170, ал.1 от АПК, че личното поведение на И. Д. М. С. представлява действителна, сериозна и настояща заплаха за националната сигурност на България, както предвид възрастта му, така и предвид изключително продължителния му легален престой в България, без данни за извършени от него нарушения или престъпления. С други думи – при липсата на повдигнато обвинение или влязла в сила присъда за твърдяната от ДАНС тежка престъпна дейност отнемането на правото на пребиваване на чуждия гражданин в Република България, съобразено с продължителността на *легалния му престой от 34 години*, съвместно със семейството му, при установени трайни семейни и социални връзки с приемащата държава, представлява нарушение на основни права по чл.8, ал.1 от ЕКПЧ – както при неправилно приложение на критериите за преценка на баланса между личния и обществен интерес, така и на принципа за съразмерност по чл.6 от АПК. Съгласно чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за

която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона (чл.6, ал.3 от АПК). Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. (чл.6, ал.5 от АПК). При преценка на баланса между изложените в решението лични обстоятелства относно чуждия гражданин и липсата на убедителни доказателства, че поведението му представлява действителна, сериозна и настояща заплаха за националната сигурност на България, съдът приема, че наложената ПАМ е несъразмерна и прекомерна спрямо личното поведение на чуждия гражданин, като постановена в нарушение на основно негово право по чл.8 от ЕКПЧ – отменително основание по чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения оспореният акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон съгласно чл.146, т.4 от АПК и несъответствие с неговата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса за образуване на производството и 5.12 евро за 2 броя съдебни удостоверения, или общо в размер на 10.23 евро. Жалбоподателят не претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. Д. М., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН], гражданин на С., със статут на постоянно пребиваващ чужденец в Република България и съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. И. М. М., Заповед № 5364з-4892 от 22.10.2025 г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 2, вр. чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ е отнето правото му на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на И. Д. М., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН], гражданин на С., със статут на постоянно пребиваващ чужденец в Република България и съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. И. М. М., на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените по делото разноски в размер на 10.23 евро. РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: